

Kozmikus küzdelem

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:31; Ézsaiás 14:12-15;
Ezékiel 28:12-19; Máté 4:1-11; 13:24-27; János 8:44-45

„Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: ő a fejedre tapos, te pedig a sarkát mardosod”
(1MÓZ 3:15, ÚRK).

A bibliai teológiában központi helyet foglal el a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem. A Szentírás kiemelkedő témája a kozmikus harc Isten, valamint a bűnbe süllyedt, ellene fellázadó mennyei lények között (Mt 13:24-30, 37-39; Jel 12:7-10). Noha ez része a keresztény tradíciónak, mégis sok keresztény elvetette, nem veszi figyelembe ezt a gondolatot.

A Biblia nézőpontjából azonban nem lehet figyelmen kívül hagyni az Isten országa meg az ördög és angyalai közötti kozmikus konfliktus témáját anélkül, hogy nagy részét elveszítenénk a bibliai elbeszéléseknek. Ha csak az evangéliumokat vesszük, ott is számos utalást találunk az Istennel szembe forduló ördögre és démonokra.

A héten először is azzal foglalkozunk, hogyan lehet választ találni néhány meghatározó bibliai szakasz alapján az alábbi két kérdésre:

1) Hol tanítja a Szentírás, hogy kozmikus küzdelem dúl Isten és Sátán között?

2) A Szentírás szerint milyen harc ez?

AZ ELLENSÉG TETTE

Olvassuk el Jézus példázatát Mt 13:24-27 szakaszában! Hogyan világít rá a világban lévő gonoszság eredetére?

Jézus egy gazda történetét beszéli el, aki csak jó magot vet a földjébe, mégis konkoly nő a búza között. Amikor a szolgálai ezt észreveszik, megkérdezik tőle: „*Uram, nemde tiszta magot vetettél a földbe? Honnan van azért benne konkoly*” (Mt 13:27, ÚRK)? Sokan hasonló kérdést feszegetnek ma is a gonoszság problémájával kapcsolatban: Ha Isten csak jónak teremtette a világot, miért van annyi rossz?

Olvassuk el Mt 13:28-30 szakaszát, majd Krisztus magyarázatát is a 37- 40. versekben! Hogyan világít ez rá a nagy küzdelem jellegére?

A gazda azt feleli a szolga kérdésére, hogy „*Valamelyik ellenségem cselekedte ezt*” (Mt 13:28, ÚRK). Jézus később elmondta: „*Aki a jó magot veti, az az Emberfia*” (Mt 13:37, ÚRK), vagyis Ő maga. „*A szántóföld pedig a világ*” (Mt 13:38, ÚRK). „*Az ellenség, aki a konkolyt veti, az ördög*” (Mt 13:39, ÚRK). Minden félreértést kizáróan a Krisztus és Sátán közötti kozmikus küzdelemre utal. Miért van gonoszság a világon? Az ellenség (az ördög) műve, aki szembeszáll a gazdával. „*Valamelyik ellenségem cselekedte ezt*” (Mt 13:28, ÚRK).

A válasz elvezet a következő kérdéshez: „*Akarod-e, hogy nekilássunk, és kigyomláljuk azokat*” (Mt 13:29, ÚRK)? Ám a gazda azt felelte, hogy „*Nem, mert amikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt esetleg a búzát is kiszaggatjátok. Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig*” (Mt 13:30, ÚRK; vö. Mk 4:29). A példázat szerint Isten egyszer majd véget vet a gonoszságnak, de ha idő előtt kitépnék a konkolyt, helyrehozhatatlan kárt okoznának a jónak.

Milyen veszélyekkel jár, ha most akarjuk kigyomlálni a búza közül a konkolyt? Viszont ez miért nem ugyanaz, mintha elfordítanánk a fejünket a gonoszság láttán?

A KÜZDELEM EREDETE A FÖLDÖN

Miért van rossz mag a szántóföldben, ha a gazda csak jó magot vetett? A példázat kérdésével párhuzamban van egy másik kérdés is: Isten csak jónak teremtette a világot, akkor hogyan indult el itt a rossz?

Olvassuk el 1Móz 1:31 versét! Mit jelentett ki Isten a világról a teremtés után? Miért fontos ez?

Amikor Isten befejezte a világ teremtését, 1Móz 1:31 szerint minden „igen jó” volt. 1Mózes 1. fejezetében semmi nem utal arra, hogy bármi rossz lett volna az Isten által megteremtett bolygón. Hogyan tört be mégis a gonoszság?

Olvassuk el 1Móz 3:1-7 szakaszát! Ezek szerint hogyan jutott a gonoszság a földre? Hogyan világít ez rá a kozmikus küzdelem természetére (lásd még Jel 12:7-9)?

A történetben az áll, hogy a kígyó – Jel 12:7-9 szerint maga az ördög („az ősi kígyó” [ÚRK]) – hazugságokat hintett el Isten jelleméről. Először egy kérdéssel keltett kétséget Évának Isten parancsát illetően, annak szinte épp az ellenkezőjét mondta, majd pedig nyíltan kétségbe vonta Isten kijelentését azzal, hogy „*Bizony nem haltok meg*” (1Móz 3:4).

Valaki, vagy a kígyó, vagy Isten hazudott Évának, akinek ekkor el kellett döntenie, hogy Isten, vagy a kígyó szavának fog-e hinni.

Itt, mint ahogy a Szentírásban másutt is, a küzdelem elsődlegesen arra irányul, hogy kinek lehet hinni, és ez szervesen kapcsolódik a szeretethez. Ez pedig azért van, mert amilyennek tartunk valakit, hogy meg lehet-e bízni benne, nagy mértékben befolyásolja, hogy szeretni fogjuk-e, megbízunk-e benne, és ebben az esetben hallgatunk-e arra, amit mond.

Olvassuk el 1Móz 3:15 versét! A Szentírás ősevangéliumának szokták nevezni ezt a részt, ahol Isten kijelenti a kígyónak, hogy az asszony Magva (a Messiás) majd a fejére tapos. Hogyan erősíti meg ez is, hogy valóságos ez a küzdelem, miközben reményt is ad nekünk?

A MENNYEI KÜZDELEM KEZDETE

1Mózes 1-3. fejezete is rámutat, hogy a gonoszság létezett már Ádám és Éva bűnesete *előtt*. Noha még nem volt konkrét valóság az Édenben, de elvileg már feltűnt „*a jó és gonosz tudásának fája*” (1Móz 2:9, 17) névben is. Azután a kígyó hazugsággal vádolta Istent, amikor valójában ő hazudott. A kígyó létezése (Jel 12:9), valamint a hazugsága is azt mutatja, hogy a gonoszság ott volt. Tehát az Édenben már a bűneset előtt megmutatkozott a gonoszság.

Vessük össze Ez 28:12-19 szakaszát 2Móz 25:19-20 verseivel! Miért bukott el ez a teremtmény?

E szakasz szerint a mennyben kezdődött a gonoszság és a kozmikus küzdelem. Mielőtt bűnössé lett, a most Sátánként ismert lény oltalmazó kérub volt. Még azt olvashatjuk róla, hogy „*Te voltál az arányosság peccétgyűrüje, tele bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál*” (Ez 28:12-13, ÚRK). Ez nem mondható el Tírusz királyáról (sem más emberről). Innen tudjuk, hogy itt Lucifer bukásának a történetébe pillanthatunk bele.

Olvassuk el Ézs 14:12-15 verseit! Mit tudhatunk meg még ebből a szakaszból a nagy küzdelem eredetéről?

Ézsaiás 14. fejezete szerint Lucifer elhatározta, hogy felmagasztalja magát és olyan lesz, mint Isten. Ez a vers kiegészíti az Ezékiel 28. fejezetében olvasottakat, vagyis hogy szépsége miatt szíve „*felfuvalkodott*” (Ez 28:17), pedig ennek inkább Isten dicsőítésére kellett volna készítenie, hiszen Ő gyönyörűnek teremtette. Lucifer azonban felfuvalkodott, sőt Isten helyére tört, rágalmazni kezdte. Ez 28:16 versében az a héber szó, ami a fordításban „*kereskedés*” még azt is jelenti, hogy „*rágalmazás*”. Ez is jelzi, Sátán hogyan lép fel Isten ellen – és ellenünk.

Hogyan értsük azt, hogy Lucifer, aki elbukott, eredetileg „*feddhetetlen*” (tökéletes) volt, „*attól a naptól fogva*”, amelyen teremtett, „*míg gonoszság nem lett található*” benne (Ez 28:15, ÚRK)? Hogyan bukhatna el egy feddhetetlen teremtmény, ha tökéletességéhez nem tartozna hozzá az igazi erkölcsi szabadság?

HA ENGEM IMÁDSZ

Sátán el akarta foglalni Isten trónját, ami kitűnik Máté 4. és Lukács 4. fejezetében a megkísértésről szóló leírásból. Sokat megtudhatunk erről a küzdelemlről Jézus és a kísértő megdöbbenő találkozásának történetéből. Itt megmutatkozik a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem valósága, élesen és drámai erővel.

Olvassuk el Mt 4:1-11 szakaszát! Hogyan mutatkozik meg itt a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem?

A Lélek „vitte” Jézust a pusztába, azzal a kifejezett céllal, „*hogy az ördög megkísértse*” (Mt 4:1, ÚRK). A találkozás előtt Jézus negyven napon át böjtölt. Amikor az ördög megérkezett, kísértésével arra akarta rávenni Jézust – nagy éhségére játszva –, hogy a köveket változtassa kenyérré. Ő azonban a Szentírást idézve fogadta a kísértést, és Sátán terve kudarcba fulladt.

Ezután az ördög elbizakodott tette akarta rávenni Jézust, amikor azt mondta neki, hogy vesse le magát a templom tetejéről. A Szentírást elferdítve sugalmazta, hogy ha Jézus valóban Isten Fia volna, megóvnák az angyalok. Jézus ismét kivédte a kísértést, helyesen idézve a Szentírást.

A harmadik kísértésből világosan látszik, hogy mit is próbált elérni az ördög. Azt akarta, hogy Jézus imádjá őt. Sátán az egyedül Istennek járó tiszteletet akarja bitorolni.

Megmutatta Jézusnak „*a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: Mindezt neked adom, ha leborulsz előttem és imádsz engem*” (Mt 4:8-9, ÚRK). Lukács evangéliuma párhuzamos igehelyén ezt is állította: „*Neked adom mindezt a hatalmat és annak dicsőségét, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom*” (Lk 4:6, ÚRK).

Jézus ismét a Szentírást idézve szállt szembe a kísértéssel, és Sátán megint csak kudarcot vallott.

Jézus mindhárom esetben a Szentírással védte ki az ellenség támadását.

„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszságnak lelkei ellen, amelyek az ég magasságában vannak” (Ef 6:12, ÚRK). Nem kell félelemben élnünk, viszont miért fontos mindig tudatában lennünk a körülöttünk dúló küzdelemnek?

A KOZMIKUS KÜZDELEM JELLEGE

Megnéztünk olyan bibliai szakaszokat, amelyek az Isten és Sátán közötti kozmikus küzdelemről szólnak. Hogyan lehetséges egyáltalán ez a küzdelem? Hogyan szállhat bárki szembe a végtelen hatalmú Istennel? Amennyiben csupán erő kérdése volna, a harc már azelőtt véget ért volna, hogy elkezdődött. Ezért másfajta konfliktusról lehet szó. A Szentírás kinyilatkoztatja, hogy a küzdelem Isten jelleme körül dül – hiszen az ördög súlyos rágalmakat terjeszt Istenről, hogy például Ő nem csak jóságos és szeretettel teljes. Az ilyen állításokat nem lehet erővel vagy brutális hatalommal cáfolni, hanem csak a két fél jellemének összehasonlításával. „Isten igazságosan kezelte a bűnt. Sátán viszont azt a módszert alkalmazta, ami Istentől távol állt: a hízélgést és a csalást. Meg akarta hazudolni Isten szavát, és az angyalok előtt hamis színben tüntette fel kormányzási módszereit. Azt állította, hogy Isten nem jár el igazságosan, amikor törvényeket és szabályokat ró a menny lakosaira; hogy a meghódolás és engedelmesség megkövetelésével csupán a maga dicsőségét keresi. Ezért be kellett bizonyítani a menny lakói és az egész világegyetem előtt, hogy Isten kormányzása igazságos, törvénye tökéletes. Sátán úgy tüntette fel, hogy egyedül ő akarja a világegyetem javát szolgálni. Mindenkinek meg kellett azonban látnia a bitorló jellemét és valódi céljait. Időt kellett adni ahhoz, hogy gonosz cselekedeteivel leleplezze önmagát” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 428. o.).

Olvassuk el Jn 8:44-45 és Jel 12:7-9 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből a szövegekből az ördög jelleméről és stratégiájáról?

Kezdetből fogva az volt az ördög terve, hogy megpróbálja elhíttetni a teremtményekkel: valójában Isten nem igazságos és szeretettel teljes, a törvénye az elnyomás eszköze, ami ártalmukra van. Nem is csoda, hogy Jézus ezt mondta róla: „*hazug és hazugság atyja*” (Jn 8:44). Önmagáról azonban így vallott: „*azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról*” (Jn 18:37). Az volt a célja, hogy nyíltan szembeszálljon Sátán hazugságaival és rágalmaival, legyőzze, majd pedig végleg elpusztítsa az ördögöt, minden hatalmát (Zsid 2:14; 1Jn 3:8).

Jel 12:9-10 verseinek azonosítása szerint Sátán a 1) „*régi kígyó*”, 2) aki a mennyben vádolja Isten népét, és 3) ő a sárkány, aki elhítteti az egész földet. Az „ördög” szó görög megfelelője azt jelenti, hogy „*rágalmazó*”. Ez is mutatja: a küzdelem akörül forog, hogy ki mit hisz – még Isten jelleméről is.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, „A bűn eredete” c. fejezet, 423-433. o.

„Semmit sem tanít a Szentírás világosabban, mint azt, hogy Isten semmiképpen sem felelős a bűn létrejöttéért; hogy Ő nem vonta vissza önkényesen kegyelmét; hogy nem volt hiba kormányzatában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. A bűn »betolakodó«, amelynek jelenlétét nem lehet megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen; mentegetése egyenlő volna igazolásával...

Ha Sátán azonnal megszűnt volna létezni, Istent inkább félelemből szolgálták volna, mint szeretetből. A csaló befolyása nem szűnt volna meg teljesen, és nem semmisült volna meg egészen a lázadás szelleme. A bűnnek be kellett érnie.

Sátánnak az egész világegyetem érdekében, amelynek korszakai szünet nélkül peregnék, alaposabban ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy az Isten kormányzása elleni vádját igazi megvilágításban lássa minden teremtett lény, és Isten igazságossága, irgalma és törvényének változhatatlansága örökre vitán felül álljon” (i. m. 423. és 428. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Sokan tűnődnek azon, hogy foganhatott meg a bűn Luciferben, aki büntelen volt. Miért olyan „titokzatos”, „érthetetlen” a bűn? Hogyan magyarázhatjuk az első bűnt anélkül, hogy mentegetnénk vagy igazolni próbálnánk? Eredetének megmagyarázása miért lenne olyan, mint ha igazolni akarnánk?
- 2) Isten miért nem törölte ki azonnal Sátánt az élők sorából? Miért kellett engednie, hogy kibontakoztassa elveit? Miként szolgálja ez az egész világegyetem örök érdekét?
- 3) Miért fontos tisztában lenni azzal, hogy az Isten és Sátán közötti küzdelem nem az erőviszonyokról, hanem valami másról szól? Miért érthetőbb, hogy a jellemek harcáról, nem pedig erőviszonyokról van itt szó?
- 4) Az életünk a kozmikus küzdelem „mikrokozmosza”. A küzdelem lényegének a megértése hogyan húzza félre a függőnyt, hogy ezt így tudjuk látni? Hogyan tapasztalod talán most is a küzdelem valóságos voltát? Reakcióid hogyan mutatják be, melyik oldalon állsz?

R. DÁNIEL IRÉN:

MINDENÉRT

Áldunk a nyárért,
áldunk az őszerért,
áldunk a télért,
tavaszért.

Áldunk a szélért,
áldunk a hóért,
minden biztató
szavadért.

Áldunk esőben,
perzselő fényben,
fagyos viharban,
dermedve.

Áldunk leverten,
áldunk derűben,
nevedben bízva,
remélve.

Áldunk a jóért,
áldunk a rosszerért,
beléjük rejtett
kincsedért.

Áldunk, ha értünk,
áldunk, ha kétlünk,
Hozzád kiáltunk
mosolyért.

Áldunk erőben,
áldunk sebekben,
áldunk gödrünkből
felnézve,
Áldunk megtörten,
korunkba görnyedten,
várva gyógyító
kezedre.

Gyatra kis rímek,
mégis derítnek,
miközben ágyam
bevetem.

Áldom a Lényed,
mellyel az éjjet
kelő Nap mögé
temeted.